

Ennen kuin Abraham syntyi - MINÄ OLEN

Joh. 8:48-59

48. Niin juutalaiset vastasivat Jeesukselle: "Emmekö ole oikeassa, kun sanomme, että sinä olet samarialainen ja että sinussa on riivaaja?"

49. Jeesus vastasi: "Ei minussa ole riivaajaa, vaan minä kunnioitan Isääni, mutta te häpäisette minua.

50. En minä etsi omaa kunniaani. On yksi, joka etsii ja tuomitsee.

51. Totisesti, totisesti minä sanon teille: **jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa.**"

52. Juutalaiset sanoivat hänelle: "Nyt me ymmärrämme, että sinussa on riivaaja. Abraham on kuollut, samoin profeetat, ja sinä sanot: 'Jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä maista kuolemaa.'"

53. Et kai sinä ole suurempi kuin isämme Abraham, joka on kuollut? Myös profeetat ovat kuolleet. Keneksi sinä itsesi teet?"

54. Jeesus vastasi: "Jos minä ottaisin itseleni kunnian, minun kunniani ei olisi min-

kään arvoista. Minun Isäni antaa minulle kunnian. Hän on se, josta te sanotte: 'Hän on meidän Jumalamme.'

55. Kuitenkaan te ette tunne häntä, mutta minä tunnen hänet. Jos sanoisin, etten tunne häntä, olisin valehtelija kuten tekin. Mutta minä tunnen hänet ja pidän hänen sanansa.

56. Abraham, teidän isänne, riemuitsi siitä, että hän saisi nähdä minun päiväni. Hän näki sen ja iloitsi."

57. Niin juutalaiset sanoivat hänelle: "Et ole vielä viidenkymmenen vuoden ikäinen ja olet nähnyt Abrahamin!"

58. Jeesus sanoi heille: "Totisesti, totisesti minä sanon teille: ennen kuin Abraham syntyi, **minä olen** ollut."

59. Silloin he poimivat kiviä heittääkseen häntä niillä. Mutta Jeesus kätkeytyi ja lähti temppelistä.

Ei kuolemaa

Uskotko omaan kuolemaasi? Mistä johtuu se, että ylipäänsä meidän on kuoltava? Miten Sinä selviät kuolemasta? Mitä kuolemassa oikein tapahtuu? Pelkäätkö kuolemaa vai kaipaatte sitä? Millaista on oikea kuolemaan valmistautuminen? Millaista on väärä kuoleman kaipuu?

Jeesus oli julistanut olevansa "Maailman valo". Tätä julistusta seurasi kipakka väittely, josta tekstimme on loppuosa. Siinä Hän esittää häkellyttävän julistuksen: *Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa.*"

Ennen kuin tarkastelemme tätä suurta sana lähemmin, luemme väittelyn loppuosan:

Keneksi Sinä itsesi teet?

Jeesus vastasi: "Minussa ei ole riivaajaa, vaan minä kunnioitan Isääni, ja te häpäisette minua. Minä en etsi omaa kunniaani. On yksi, joka etsii ja tuomitsee. Totisesti minä sanon teille: jos joku noudattaa minun sanojani, hän ei ikinä näe kuolemaa."

Juutalaiset sanoivat Jeesukselle: "Nyt me ymmärrämme, että sinussa on riivaaja. Abraham on kuollut ja profeetat, ja sinä sanot: 'Jos joku noudattaa minun sanojani, hän ei ikinä maista kuolemaa'. Oletko sinä suurempi kuin isämme Abraham, joka on kuollut? Myös profeetat ovat kuolleet. Keneksi sinä teet itsesi?"

Kuulijat eivät kyenneet nousemaan Jeesuksen opetuksen tasolle vaan alkoivat herjata Häntä jälleen riivatuksi. Abraham oli kuollut, profeetat olivat kuolleet. "Keneksi sinä itsesi teet?"

Aabraham riemuitsi Jeesuksesta

Jeesus vastasi: "Jos minä itse otan itselleni kunnian, minun kunniani on mitätön. Minulle antaa kunnian Isä, hän, josta te sanotte: 'Hän on meidän Jumalamme', vaikka ette tunne häntä. Minä taas tunnen hänet. Jos sanoisin, etten tunne häntä, olisin valehtelija kuten tekin. Mutta minä tunnen hänet ja noudatan hänen sanaansa. Teidän isänne Aabraham riemuitsi siitä, että oli näkevä minun päiväni. Hän näki sen ja iloitsi." Juutalaiset sanoivat hänelle: "Et ole vielä 50-vuotias, ja olet nähnyt Aabrahamin!"

Ellemme olisi tottuneet Raamattuumme, emme voisi olla ihmettelemättä jälleen sitä, mitä Jeesus sanoi vastauksena heidän kysymykseensä: "Miksi sinä itsesi teet?" Itse asiassa Jeesus sanoi, ettei Hän tehnyt itseään miksikään. En ollenkaan korota itseäni. Isä korottaa minut. Sitten Hän lausui sellaista, mikä ensin ällistyi kuulijat, mutta pani heidät heti sen jälkeen pilkkaamaan Häntä entistä rajummin: "

Teidän isänne Aabraham riemuitsi siitä, että oli näkevä minun päiväni. Hän näki sen ja iloitsi."

Mitä Hän tarkoitti? On mielenkiintoista nähdä millaisia selitysmalleja tähän on tarjottu. Jotkut sanovat Jeesuksen tarkoittaneen, että Aabraham oli yhä henkimaailmassa elävä ja seurasi tapahtumien kulkua.

Toiset tarjoavat vaihtoehtoa, että Jeesus tässä puhui asioista olemuksensa iankaikkisuuden näkökulmasta, johon Hän usein viittasi. "Minun olemassaoloni ei alkanut syntymästani, vaan olen hamasta iankaikkisuudesta. Olen koko historian Herra."

Mutta näissä Jeesuksen sanoissa voidaan nähdä aivan selkeä historiallinen sovellus. Melkisedekin ilmestyminen Aabrahamille saattoi olla yksi Vanhan testamentin Kristus-ilmestyksistä. Häntähän kuvataan "*vanhurskauden ja rauhan Kuninkaana*". Hän tuli Aabrahamia vastaan tämän tullessa voitolliselta sotaretkeltään ja siunasi tätä. Vähäisempi sai siunauksen suuremmaltaan. Aabraham seisoikin kasvokkain siis ehkä Kristuksen kanssa, kun Melkisedek kohtasi hänet.

Kuulijat vastasivat pilkalla:

"Et ole vielä 50-vuotias, ja olet nähnyt Aabrahamin!"

Heidän lauseensa viittaa siihen, että Jeesus näytti heidän silmissään lähes 50 vuotiaalta, vaikka tosi asiassa Hän oli vasta 33 vuotias. Elämä synnin maassa oli painanut jälkensä Jeesuksen ulkoiseen hahmoon.

Minä olen

Tulemme nyt Jeesuksen kolmanteen suureen "Minä olen" julistukseen tässä evankeliumissa. Ensimmäinen oli "Minä olen elämän leipä", toinen "Minä olen maailman valo." Tämän kolmannen johdantona on Jeesuksen usein toistama vahvistava formula:

"Totisesti, totisesti minä sanon teille: Ennen kuin Aabraham syntyi minä olen."

Tässä on kysymys siitä, että Jeesus julistautui Jumalaksi. "Minä olen" on Jumalan nimi. Se sisältää iankaikkisen olemassaolon preesensin. Kysymys on juuri siitä nimestä, jolla Jumala ilmoitti itsensä Moosekselle.

"Silloin he poimivat kiviä heittääkseen niillä Jeesusta."

Kuulijat ymmärsivät täsmälleen sen, mitä Jeesus tarkoitti. Ja koska he eivät pitäneet väitettä oikeana, he näkivät siinä Jumalan pilkan, mitä se olisikin ollut, ellei se olisi ollut totta. Siksi he tarttuivat kiviin tappaakseen Jeesuksen.

Luvun viimeisiin sanoihin sisältyy merkillistä majesteettisuutta:
"Mutta hän poistui heidän näkyvistään ja lähti temppelistä."

Lukua kahdeksan alkoi aviorikoksen tehneen naisen armahtamisesta ja jatkui kipeiden totuuksien julistamisella. Se päättyi siihen, että Jeesus julisti olevansa Jumala. Kaiken tämän voi tiivistää Johanneksen evankeliumin alun sanoihin: *"Me katselimme Hänen kirkkauttaan - täynnä armoa ja totuutta."*

"Minä olen" puhuu

Meille on ratkaisevaa tietää, että julistuksen *"Totisesti, totisesti minä sanon teille: jos joku pitää minun sanani, hän ei ikinä näe kuolemaa."* lausui nimen omaan ihmiseksi tullut Jumala. Vain Hän on se, joka sanoi *"Älä pelkää! Minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja minä elän. Minä olin kuollut, mutta nyt minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet."* (Ilm. 1:17-18) voi julistaa jotain niin radikaalia kuin tuo suuri julistus. Jeesuksen ristin kärsimys, kuolema ja ylösnousemus on syy siihen, että kuolema on menettänyt voimansa uskovan ihmisen elämään.

Uskotko omaan kuolemaasi?

Jokainen meistä tietää kerran kuolevansa. Lisäksi tiedämme, että emme voi tietää milloin kuolema tulee. Nuorten mielestä se tulee aikaisintaan 50 vuoden kuluttua, keski-ikäisten mielestä 30 vuoden, ja eläkeläisen mielestä siihen kestää ainakin 10 vuotta. Lisäksi jokainen tietää, että ihminen voi kuolla milloin tahansa. Ihminen pelkää kuolemaa ja siksi haluaa torjua koko ajatuksen mielestään mahdollisimman nopeasti.

Valta osa ihmisistä ei usko omaan kuolemaansa, vaikka tietää sen tulevan milloin tahansa. Tietäminen ja uskominen kulkevat aivan eri tasoilla niin tässä kuin monissa muissakin asioissa. Jos Sinä uskot omaan kuolemaasi – tai ihannetapauksessa pääset ilman kuolemaa Jeesuksen toisessa tulemisessa – niin kaiketi Sinun pitäisi tehdä valmisteluja siltä varalta, että kuolemasi voi tulla Sinulle tänä yönä, niin kuin Jeesuksen vertauksessa rikkaasta maanviljelijästä, joka rakensi tulevaisuuden suunnitelmansa omaisuutensa varaan ja sulki niistä pois kuoleman mahdollisuuden. Jeesus kuvaa sellaista tapaa elää "mielettömäksi".

Kotiin

Miten sitten kuolemaan voisi valmistautua? En tarkoita nyt sitä, että uskovien olisi hyvä kirjoittaa testamentti, jolla jakaisivat omaisuutensa järkevästi jälkeen jääville ja kirjoittaisivat todistuksen omasta uskoon tulemisestaan ja vaelluksestaan Herran yhteydessä, niin että se voitaisiin sitten lukea hautajaisissa. Ne ovat sinänsä hyödyllisiä valmisteluja. Jeesus osoittaa meille tien, jossa meidän ei ylipäänsä tarvitse huolehtia koko asiasta. *"Jos pidät Jeesuksen sanat, sinun ei koskaan tarvitse nähdä eli kokea kuolemaa."* Jos vaellat päivittäin Jeesuksen seurassa niin että Hänen pyhä verensä puhdistaa sinut synnistä, jos kuuntelet Herran puhetta ja olet sille kuuliainen, sinulla ei ole kuolemassa mitään pelättävää. Ruumiillisen kuoleman hetkellä et koe mitään kuolemaa, vaan silmiesi eteen avautuu ihmeellinen näky Sinun tähtesi kuolleesta ja ylösnousseesta Vapahtajasta. Olet kotona.

Kuoleman kaipuu

Toisaalta on monia ihmisiä, jotka yksinäisyyttään, masentuneisuuttaan tai kipujensa vuoksi elättelevät jatkuvasti kuoleman kaipuuta sisimmässään. Joukossa on myös monia uskovia ihmisiä. Näille se voi vaikuttaa hyvinkin kristilliseltä taivaskaipuulta,

mutta kysymyksessä voi olla myös sielunvihollisen ansa, sillä Heprealaiskirje puhuu kuolemasta aika erikoisella tavalla:

Koska siis lapsilla on liha ja veri, myös hän tuli niistä samalla tavoin osalliseksi, jotta hän kuoleman kautta kukistaisi sen, jolla oli kuolema vallassaan, nimittäin Paholaisen, ja vapauttaisi kaikki, jotka kuoleman pelosta olivat koko elämänsä ajan olleet orjuudessa. (Hepr. 2:14-14)

Lainaan tähän todistuksen vuodelta 1999. Sen otsikko on "Vahva linnoitus":

Kasvoin kristityssä kodissa. En osaa sanoa tarkasti, milloin aloin henkilökohtaisesti uskoa Jeesukseen. Oli suurta armoa, että vanhempani opettivat minut tuntemaan Jumalan rakkautta pienestä pitäen. Koska seurakunta, johon kuuluimme noudatti lapsikastetta, minut kastettiin, kun olin 3 kuukauden ikäinen. 15 vuotiaana tunnustin uskoni nuorten leirillä. Siksi voin sanoa, että tunsin Jumalan aivan pienestä pitäen. Mutta ajoittain halusin olla lähempänä Jumalaa ja ajoittain kauempana Hänestä. Yleensä ihmiset etsivät Jumalaa, kun eteen tulee vaikeuksia. Minäkään en ollut poikkeus. Teini-iän koin erityisen ahdistavana ja siksi suhteeni Jumalaan muuttui erityisen läheiseksi.

Olen lähetystyöntekijöiden lapsi. Vanhempieni työn vuoksi jouduimme muuttamaan usein, tähän mennessä muuttoa on ollut jo 22. Niistä kymmenen oli muuttoa maasta toiseen. Jokaisen muuton jälkeen oli vaikea löytää uusia ystäviä uusista kouluista. Sen vuoksi pienestä pitäen perusturvallisuuteni oli heikko ja olin arka. Mutta suurena tukena oli se, että saatoin uskoa Jumalan rakkautta ainoana muuttumattomana asiana elämässäni.

Kaksitoistavuotiaana muuttimme vuodeksi Suomeen ja siirryin kaupungin suureen yläkouluun. Siellä törmäsin maahanmuuttajille tyypilliseen kulttuurishokkiin, yksinäisyyteen ja koulukiusaamiseen. Koulun käynti oli yhtä tuskaa. Menin, koska oli pakko, mutta kaikki päivät luin kirjoja, pakenin todellisuutta kirjojen maailmaan. Siksi en kyennyt oppimaan tärkeää tapaa, miten ihmissuhteita pidetään yllä ja yksinäisyyteni vain syveni.

Yliopiston ensimmäinen vuosi oli minulle kaikkein raskain. Aloin elätellä itsemurha-ajatuksia. Syitä oli monia, mutta kaikkein syvimmän syyn Jumala paljasti minulle useita vuosia myöhemmin. Se merkitsi omassa uskonelämässäni tärkeää käännekohtaa, joten haluan sen lyhyesti jakaa kanssanne.

Me ihmiset elämme maan päällä hyvän ja pahan, Jumalan ja Saatanan välisessä taistelussa. (1 Piet. 5:8-10) Taistelu tapahtuu ihmisen sydämessä. Jos vertaamme ihmissydäntä linnaan, niin uskoon tulo merkitsee sitä, että luovutamme linnan herruuden Jeesukselle. Sitten voitaaksemme taistelussa linnaan hyökkääviä Saatanan kiusauksia vastaan meidän on annettava Jumalan lujittaa sen muurit. Mutta päivittäin sydämen pohjasta (lihasta, syntisestä luonnosta) nousevat ajatukset ja teot, joilla pyrimme kutsumaan Saatanaa sisään. Olemme olentoja, jotka itse pettävät Jeesusta. Normaalina uskonelämän taistelua on se, että kun viemme nuo ajatukset ja teot Jeesuksen luo ja pyydämme syntien anteeksiantamista, Hän ottaa ne pois armahtaen ja saamme rauhan sydämeemme.

Mutta vaikka Jumala asui sydämessäni, yksi linnan porteista oli auki. Saatana pääsi siitä vapaasti tulemaan sisälle. Sitten se pikku hiljaa hyökkäsi linnaan, joka oli annettu Jumalan hallintaan. Tuo avoin portti oli synty, josta halusin pitää kiinni, ja parantumattomat sydämen haavat.

Minun tapauksessani synty, jota hellin, oli yksi ajatus. "Kun elämä nyt on joka tapauksessa raskasta, niin haluaisin kuolla pian ja päästä taivaaseen." Ehkei se kuulosta kovin pahalta

asialta, mutta sillä, että halveksin sitä elämää, jonka olin Jumalalta saanut, olin kapinassa Jumalaa vastaan. En halunnut tunnustaa sitä synniksi enkä tehdä siitä parannusta. Siksi tuo ajatus avasi portin ja sitä kautta yhä useammat pimeät ajatukset alkoivat tulla sisimpääni. Seuraavaksi aloin kysellä: ”Miksi minun oikein täytyy elää. Parempi oli ollut, jos en olisi syntynytäkään. Jumalan vika se on.” Lopulta jouduin erittäin voimakkaisiin kiusauksiin hypätä junan alle, aina kun juna kulki ohitseni. Selvää on, että koska en pitänyt omaa elämääni tärkeänä, suhtauduin muihin ihmisiin samalla lailla.

Synti synnyttää väistämättä hengellistä, sielullista tuskaa ja ihmissuhdeongelmia. Noissa kiuvissani etsin Jumalan apua. Sydämeni oli ristiriitainen. Toisaalta vastustin Jumalaa, mutta toisaalta uskoin, että Jumala oli ainoa, joka kykenee minua auttamaan. Ja niin Jumala armahti minua, että jaksoin aina yhden päivän kerrallaan elää eteenpäin. Sitten vuotta myöhemmin sain kaksi hyvin konkreettista vastausta rukouksiini.

Ensimmäinen oli se, että tutustuin nykyiseen mieheeni. Kykenimme puhumaan kakista asioista ja rukoilemaan yhdessä ja niin vapauduin yksinäisyydestäni ja sain elämänhalun takaisin. Siitä vuotta myöhemmin menimme naimisiin. Mutta tämä ei ollut syvimmän ongelman ratkaisu. Kun olin kovin heikko, Jumala vapautti minut joksikin ajaksi noista kiusauksista ja alkoi myöhemmin tekemään syvempää työtäni sydämessäni.

Toinen oli se, että kahden vuoden päästä avioitumisestamme mieheni työn tähden muutimme ulkomaille ja pääsin vapaaksi Suomessa kokemista vaikeista ihmissuhteista. Voi kai sanoa, että pakenin Suomesta, mutta koen, että Jumala vapautti minut Suomesta. Ilman sitä etäisyyttä en olisi voinut objektiivisesti käsitellä ihmissuhteitteni ongelmia eivätkä haavani olisi parantuneet. Uudessa seurakunnassa ja uusien ystävien keskellä Jumala opetti minulle selaista, mitä en olisi Suomessa voinut oppia.

Lopulta Jumala osoitti sielunhoidossa syvimmän syntini, joka oli kaiken taustalla. Vaikka oli kulunut jo viisi vuotta siitä, kun mietin itsemurhaa, ajatus siitä, että olisi hyvä kuolla pian, ei ollut kadonnut. Heti kun masennuin, tuo ajatus pulpahti sydämeeni. On väärin kuvitella, että synti ja haavat paranevat ajan kanssa. Pitää uskaltaa kohdata ne ja yhdessä Jumala kanssa saatava niihin ratkaisu. Odottelemalla asiat eivät korjaannu koko elämän aikana. Minun oli nähtävä, mistä tuo ajatus ”Haluan kuolla” tuli, oli tehtävä parannus ja sain sen anteeksi Jeesuksen tähden. Siihen liittyvät sydämen haavat paranivat, saatoin alkaa elämään kiitollisena ja toiveikkaana siitä, että elämä on Jumalan lahja. Näin portti, josta Saatana oli helposti päässyt sisään, suljettiin. Jeesus pääsi jälleen lujittamaan linnan muurit. Sain kokea armon ihmeen.

Tietysti tämä on vain yksi esimerkki. Taistelen toki monien muidenkin syntien kanssa. Taistelu tulee Jumalan avulla jatkumaan läpi koko elämäni. Ilman muuta on selvä, että lopullinen vapautus synnistä kärsimyksestä on vasta taivaassa. Mutta tämä sydämen muutos tuotti yhden hyvin käytännöllisen seurauksen. Kun en aiemmin osannut pitää omaa elämääni tärkeänä, en ymmärtänyt muidenkaan ihmiselämän arvoa, niin vaikka olin mennyt naimisiin, en halunnut saada lasta. Mutta päästyäni vapaaksi noista ajatuksista ja peloista, olen nyt kahdeksannella kuukaudella raskaana. Olen kiitollinen, että saan synnyttää lapsen.

Kuolema, missä on sinun voittosi? Kuolema, missä on sinun pistimesi?” Kuoleman pistin on synti, ja synnin voima on laki. Mutta kiitos Jumalalle, joka antaa meille voiton Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta. (1 Kor. 15:55-57)

Kuoleman kaksi merkitystä

Raamatussa sanalla kuolema on kaksi eri merkitystä, sen sijaan meidän arkikielesämme lähinnä vain yksi. Raamatun perusmerkitys sanalle kuolema on olemassaolon jatkuessa tapahtuva tuomio ja rangaistus synnistä ja sen hirvittävät seuraukset kaikilla eri tasoillaan (hengellinen, ajallinen ja iankaikkinen). Kuolema on synnin palkka. Raamattu käyttää sanaa myös arkikielen merkityksessä eli tämän ajallisen elämänmuodon päättymisenä.

Yhdennentoista luvun Jeesuksen kuuluisa sana Martalle oli:

"Minä olen ylösnousemus ja elämä. Joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi kuollut. Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole. Uskotko tämän?"(Joh. 11:25-26)

Siinä Jeesus käyttää sanaa kuolema näissä kahdessa eri merkityksessä ja siitä selittyy näennäinen ristiriitaisuus. Jae voitaisiin kirjoittaa muotoon: ""Minä olen ylösnousemus ja elämä; joka uskoo minuun, se elää, vaikka olisi *nukkunut pois* (kuollut). Eikä yksikään, joka elää ja uskoo minuun, ikinä kuole (ei saa mitään tuomiota synneistään). Uskotko sen?"

Uskovan kuolema jo takanapäin

Kun Ilmestyskirja sanoo: *"Autuaat ovat ne kuolleet, jotka Herrassa kuolevat tästä edes"*, (14:13) tai Paavali sanoo: *"Elämä on minulle Kristus ja kuolema voitto (= liikevoitto)"*, kysymys on samasta asiasta. Herraan turvautuneen uskovan kuolema niin hengellisessä, ajallisessa kuin iankaikkisessakin merkityksessä on takanapäin. Se rangaistusmerkityksessä kärsittiin Golgatalla. Kun kaste ja usko liittää meidät Kristuksen kuolemaan ja hautaamiseen ja ylösnousemiseen, niin meidän kuolemamme on lopullisesti ohi. Se on takanapäin.

Kun Paavali toteaa, että hänen lihansa on Kristuksen kanssa ristiinnaulittu, sekin viittaa samaan asiaan. Synnillinen liha ja kaikki sen aiheuttamat ja vastaisuudessaakin aiheuttamat lankeemukset ovat jo lopullisesti saaneet rangaistuksensa Jeesuksen uhrissa Golgatan ristillä. Mitään tuomiota ei ole sillä, joka on Kristuksessa Jeesuksessa.

Nukahtamista Herran syliin

Näin uskova ei ole syvimmässä raamatullisessa merkityksessä mitään kuolemaa edessään. Kuolla Herrassa tarkoittaa siis samaa kuin nukkumista Herran syliin. Käytännössähän se tarkoittaa sitä, että tämä katoavainen puku vaihdetaan katoamattomaan ja iankaikkiseen ylösnousemusruumiiseen tosin lyhyen odotusajan jälkeen, mutta henki saa välittömästi käydä Paratiisiin Herran luo. Sieltä se on tuleva Herran paluussa ja saa myös oman lopullisen ylösnousemusruumiinsa Jeesuksen kirkkauden ruumiin kaltaisuudessa.

Kun Jeesus ja apostolit käyttävät sanaa nukkuminen tästä asiasta, se on paras mahdollinen luonnollisen tason kuva, jolla siirtymistä Herran tykö voidaan kuvata. Niin kuin nukkumisessa ruumis on hiljaa sängyllä, mutta sielu liikkuu unimaailmassa vapaasti, samoin ruumiin nukahtaessa pois sielu ja henki lähtee vapaaseen taivaalliseen olotilaan saadakseen sitten myöhemmin paluun uuteen ylösnousemusruumiinseen.

Sekä Jairuksen tyttären että Lasaruksen henkiin herättämisen yhteydessä Jeesus käytti ruumiillisesti kuolleesta sanaa "nukkua". Ihmiset nauroivat Jeesukselle eivätkä opetuslapsetkaan ymmärtäneet, ennen kuin Jeesus selitti asian.

Poisnukkumiseen eli uskovan ruumiin "kuolemaan" ei sisälly enää mitään rangaistusmerkitystä silloinkaan, kun sitä saattavat edeltää kipeät riisumisen ja ruumiin ja sielun tuskat. Rangaistus sekä ajallisessa, hengellisessä että iankaikkisessa merkityksessä kärsittiin kokonaan ja loppuun Golgatalla. Poisnukkumista edeltävät taistelut kuuluvat Jumalan pyhittävään työhön, sen riisumiseen, mitä ei taivaassa enää tarvita. Ylösnousemusruumiissa pyhitys tulee ruumiinkin osalta täydelliseksi.

Jeesus itse on ylösnousemus

Kun Jeesus kysyi Martalta: "Uskotko sen?" Hän ei tarkoittanut vain sitä, että Lasarus nousisi ylös kuolleista - sitäkin, vaan ennen kaikkea sitä, että oliko Martta valmis ottamaan vastaan sen ihanan tosiasian, että myös hänen oma kuolemansa tulisi Kristus kuolemaan hänen sijastaan ja että hän itsekin tulisi osalliseksi ylösnousemuksesta Jeesuksen kautta. "MINÄ olen ylösnousemus ja elämä" ei tarkoita, että Jeesus tulisi joskus antamaan ylösnousemusruumiin, vaan sitä, että Hän on nyt sillä tavalla omiensa elämä, että he ovat **osallisia ylösnousemuselämästä jo täällä ajassa**. Sen johdonmukainen seuraus on sitten tietysti myös uuden ruumiin saaminen Jeesuksen tullessa takaisin.

Ehto

Jeesus liittää kuitenkin ehdon sille, ettei meidän tarvitse nähdä eli kokea kuolemaa. Se kuuluu: "Jos joku pitää minun sanani." Voimme olla täysin luottavaisella mielellä kuoleman edessä, jos otamme Jeesuksen sanat vastaan, kuulemme ne, uskomme ne ja pidämme niistä tiukasti kiinni. Joudumme ottamaan vastaan myös Hänen nuhteensa synnistä. Jos ja kun taivumme parannukseen, tunnustamme ja hylkäämme synnin, saamme Golgatan uhriveressä omistaa kaikkien syntiemme anteeksiantamuksen tänäänkin. Saamme kiitollisena Hänen sanomattomasta rakkaudestaan pyytää Häneltä kuuliaista sydäntä noudattaaksemme Hänen sanojaan arkielämän palvelussa. Ratkaisevaa on, että pidämme kiinni evankeliumin suloisista lupauksen sanoista. Ne koskevat jokaista, joka tulee totuuden valoon ja haluaa seurata Häntä.

Älä pelkää!

Tänään Herra haluaa vakuuttaa Sinulle: *"Älä pelkää! Minä olen ensimmäinen ja viimeinen, ja minä elän. Minä olin kuollut, mutta nyt minä elän aina ja iankaikkisesti, ja minulla on kuoleman ja tuonelan avaimet."*